

NEW

לקוטי שיחות

כי תצא KI SEITZEI

VOLUME 2, P. 384-390

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

כי תצא א | KI SEITZEI I

Adapted from a *sichah* delivered *Shabbos Parshas Ki Seitzei*, 5714 (1954)

Introduction

When there's a threat to Jewish communities anywhere in the world, our phones buzz with updates, our news feeds refresh endlessly, and we find ourselves glued to screens, anxiously following every development. Attacks on Jews command our attention like few other things can.

However, perhaps the most crucial battle we face may not be the one making headlines. What if there's a war being fought much closer to home – one that determines not just our physical safety, but our spiritual destiny?

This week's Torah reading opens with the words "When you go to war against your enemies." The Rebbe reveals that this verse speaks not only to ancient military campaigns, but to an ongoing spiritual battle that every person faces daily. It's a war we cannot avoid, yet one we're promised we can win – if we understand how to fight it.

The War G-d Commands

A Jew's Ongoing Battle

1. This week's Torah reading begins, "When you go out to war against your enemies, and G-d your L-rd will deliver them into your hand, and you will take captives:"

In a spiritual context, the phrase "your enemies" refers to the body and the animal soul, as the Alter Rebbe explains in *Likkutei Torah*,¹ for they are a person's true enemies, and one must go out and wage war against them.

However, the nature of this war requires explanation: The intent is not to break the body and the animal soul, but rather to refine them. Nevertheless, this is a real war, because they do not easily consent to be refined. Moreover, it is a particularly difficult battle, because the animal soul "has the first claim in its arguments";² i.e., it has control over the body from the moment it emerges into the world (while the G-dly soul only fully emerges later,) and the G-dly soul must struggle to dislodge it.³

Regarding this challenge, the Torah tells us, "When you go out to war..." One only needs to go out to war, and then you are assured: "G-d your L-rd will deliver them into your hand." You will conquer them, not the reverse, G-d forbid. Moreover, you will gain an additional benefit – "you will take captives." This refers to the sparks of holiness that are embedded within physical entities, as the verse states,⁴ "the power of an ox [yields] abundant crops."⁵

א. די היינטיקע סדרה הויבט זיך אָן: כּי תצא לַמִּלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּיִם.

דער ענין פון דעם אין רוחניות איז:

אײַנפֿיר גייט אױפֿן גוף וּנפֿש הֶבֶהמית, - ווי דער אַלטער רבי איז מפרש אין לקוטי תורה, - וואס זיי זיינען די אַמֶת'ע אױבֿים פון אדם, און מען דאַרף אַרױסגײן מלחמה האבן מיט זיי.

אַמֶת טאַקע אַז די כּוֹנֵה איז ניט ברעכן זיי, נאר זיי מברר זיין, אָבער פונדעסטוועגן איז דאס א מלחמה, ווארום זיי לאזן זיך ניט מברר זיין, און עס איז נאך א שווערע מלחמה, ווארום דער נפש הבהמית איז אקדימא טענתיה.³

אויף דעם זאגט ער: כּי תצא לַמִּלְחָמָה. מען דאַרף נאר אַרױסגײן אױף מלחמה, און דעמאלט זאגט מען דיר צו אַז וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ, אַז דו וועסט אים אײַנעמען און ניט חס ושלום פאַרקערט, און נאך מערער, עס וועט דיר צוקומען א תוספת, ושבית שבוים, וואס דאס איז די ניצוצות שפּדברים הגשמיים, ורב תבואות בכח שור.

(משיחת ש"פ תצא, תשי"ד)

1. *Likkutei Torah, Devarim*, p. 35b.

2. See *Zohar*, Vol. I, p. 179aff.

3. See *Sefer HaMaamarim* 5709, p. 228.

4. *Mishlei* 14:4.

5. In a spiritual sense, the intent is that the refinement of the sparks of G-dliness embedded in material

existence provide added energy that a person can employ in his Divine service.

KI SEITZEI II | כי תצא ב

Adapted from a *sichah* delivered on *Yud-Gimmel Tammuz*, 5716 (1956)

Introduction

Every major life transition brings a similar dilemma. At the very moment we feel most challenged, our old defenses no longer work. The college student entering the workforce, the newlywed building a household, the retiree facing an empty schedule – each discovers that the strategies that served them in their previous phase of life may be inadequate for what lies ahead.

This isn't a flaw in the system; it's how growth works. Transitions create vulnerability precisely because they demand we reach beyond our current capacities. The question isn't how to avoid this challenge, but how to navigate it successfully.

The Torah's command to build a guardrail when constructing a new home addresses this universal dynamic. As the Rebbe reveals in the teaching that follows, this *mitzvah* speaks not just to architectural safety, but to the spiritual architecture of growth itself. He invites us to channel energy from a source higher than our own understanding to gain the protection we need as we enter a new phase – whether in our careers, relationships, or spiritual development.

The Spiritual Architecture of Growth

Two Distinct Commandments

1. I received a letter regarding the subject of a guardrail (*maakeh*), raising the following issue:

The reason for building a guardrail is to prevent danger, as the verse states,¹ “[so that] you shall not [cause] blood [to be spilled] in your house lest one who falls fall from it.” *Rambam* rules² that we do not recite a blessing over a *mitzvah* whose purpose is to prevent danger. However, in that very same chapter,³ *Rambam* also rules that when constructing a guardrail, one must recite the blessing, “...Who has sanctified us with His commandments and commanded us to erect a guardrail.” Since constructing a guardrail is for the express purpose of preventing danger, seemingly a blessing is unnecessary.

It would appear that the issue could be resolved straightforwardly: The obligation to prevent “blood [from being spilled] in your house” can be fulfilled through other means – not necessarily by building a guardrail. For example, a guardrail is only required when the house is ten handbreadths higher than ground level.⁴ Therefore, one has the option to lower the roof or raise the ground level of the public domain. Furthermore, there is yet another option: to build a home with a slanted roof.⁵ Since people will not stand on such a roof, one will have averted the possibility of “blood [being spilled] in your house.” Therefore, the *mitzvah* of building a guardrail would not apply. Consequently, when one builds a roof requiring a guardrail, one must recite a blessing when

א. וועגן דעם ענין פון מעקה - האט מיר איינער געפרעגט אין א בריוו: דער טעם פון מעקה איז דאך משום סכנה, ווי עס שטייט אין פסוק ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו, און דער רמב"ם פסק'נט אז אויף א מצוה שמשום סכנה מאכט מען ניט קיין ברכה, אבער אין דעם זעלבן פרק גופא' פסק'נט דער רמב"ם אז בשעת מען מאכט א מעקה דארף מען מאכן א ברכה: אשר קדשנו במצותיו וצונו לעשות מעקה.

אין פשוטות האט מען געקענט זאגן, ווייל דער ענין פון ולא תשים דמים בביתך קען מען באווארענען אויף דורך אן אנדער אופן, ניט דורך מאכן א מעקה, ווארום א מעקה איז מען מחויב דוקא בשעת דער בית איז גבוה מהקרקע יו"ד טפחים", האט ער דאך א ברירה צו מאכן גידעריקער דעם גג אדער אויפצוהויבן די קרקע פון רשות הרבים; עס איז דא נאך אן אופן, צו מאכן דעם גג בשיפוע, וועט ער באווארענען דעם לא תשים דמים בביתך און פונדעסטוועגן האט ער ניט די מצוה פון מעקה. דערפאר דארף מען מאכן א ברכה בעשית

1. *Devarim* 22:8.

2. *Rambam*, *Hilchos Berachos* 11:4.

3. *Ibid.* 11:8.

4. See *Bava Kama* 51a and *Rashi's* commentary there.

5. *Aruch HaShulchan*, *Choshen Mishpat* 427:5.

constructing the guardrail because, in this instance, there is an element beyond the requirement of “you shall not [cause] blood [to be spilled] in your house.”

However, this explanation is insufficient. Ultimately, if the entire reason for constructing a guardrail is only to prevent danger, the original issue remains and no blessing should be recited over such a *mitzvah*.

However, in truth, “you shall make a guardrail for your roof” and “you shall not [cause] blood [to be spilled] in your house” are two distinct commandments. “You shall not [cause] blood [to be spilled] in your house” is not the reason for the commandment “you shall make a guardrail.”

Proof of this: *Rambam* states a general principle in his outline of the rules for enumerating the *mitzvos*⁶ in *Sefer HaMitzvos*: An instruction that serves as a reason for a *mitzvah* and the *mitzvah* itself are not counted separately in the enumeration of 613 *mitzvos*.⁷ Nevertheless, when enumerating the 613 *mitzvos*, *Rambam* counts the two commands regarding a guardrail as two separate *mitzvos*. When listing the positive commandments, he includes the *mitzvah* of “you shall make a guardrail,”⁸ and when listing the negative commandments, he includes the *mitzvah* of “you shall not [cause] blood [to be spilled].”⁹ This shows that “you shall not [cause] blood [to be spilled]” is not the reason for “you shall make a guardrail,” but that they are separate *mitzvos*.

Rambam's source is the *Sifri*,¹⁰ which states, “You shall make a guardrail for your roof” – this is a positive commandment. ‘You shall not [cause] blood [to be spilled] in your house’ – this is a negative commandment.”

מעקה, וייל דא איז דא אן ענין אויסער דעם ולא תשים דמים בביתך.

אבער דער ביאור איז ניט מספיק, ווארום סוף סוף אויב דער גאנצער טעם פון עשיית המעקה איז נאר משום סכנה איז הדרא קושיא לדוכתא, אז אויף דעם איז ניט שייך קיין ברכה.

נאר דער אמת איז, אז ועשיית מעקה לגגך און ולא תשים דמים בביתך זיינען צוויי באזונדערע ציווים. ולא תשים דמים בביתך איז ניט א טעם אויף דעם ועשיית מעקה.

א ראיה אויף דעם: דער רמב"ם זאגט א כלל אין שרשי המצוות, אז די טעמי המצוות רעכענען זיך ניט פאר באזונדערע מצוות במנין תרי"ג, און פונדעסטוועגן במנין המצוות רעכנט דער רמב"ם צוויי באזונדערע מצוות. אין מנין מצוות עשה רעכנט ער די מצוה פון ועשיית מעקה, און במנין לא תעשה רעכנט ער די מצוה פון ולא תשים דמים, זעט מען דאך אז דער ולא תשים דמים איז ניט קיין טעם אויפן ועשיית מעקה נאר עס איז א באזונדערע מצוה.

דער מקור פון דעם רמב"ם איז אין ספרי. אין ספרי שטייט, ועשיית מעקה לגגך, זו מצות עשה, ולא תשים דמים בביתך, מצות לא תעשה.

6. *Sefer HaMitzvos, Shoresh* (General Principle) 5.

7. As *Rambam* states in that source, in the event of the death of a close relative, a *Kohen Gadol* is commanded (*Vayikra* 21: 12), “He shall not

leave the Sanctuary, and he will not desecrate what has been consecrated.” *Rambam* is stating that “he will not desecrate what has been consecrated” is not a separate *mitzvah* but the reason why the *Kohen Gadol* may not leave the Sanctuary: If he

leaves, he will desecrate the sacrifices he was offering.

8. Positive commandment 184.

9. Negative commandment 298.

10. *Sifri*, commenting on *Devarim* 22:8.

Setting Out on a New Course

2. There is an application of this concept in everyone's Divine service: When a Jew builds a new structure – i.e., begins a new phase of life – the protective measures (the guardrails) he had employed previously and which had helped him withstand all the trials he had confronted beforehand are no longer sufficient. Consequently, it is possible that, with false confidence, “he will bless himself in his heart, saying, ‘I will have peace,’”¹¹ thinking, “‘Most of my years have passed and I have not sinned,’¹² and most likely, I will not sin in the future.” Herein lies the lesson from the command to erect a guardrail.

The Torah introduces that command with the phrase, “When you build a new home....” In a personal sense, this means that one must know that since he is moving into a new dwelling, a new phase of life, and thus beginning a new phase of Divine service, he must take protective measures that will safeguard him and enable him to withstand the different challenges that may arise in this new stage of service.

This is particularly relevant to *yeshivah* students who leave the sheltered environment of the walls of the study hall and enter the world at large.¹³ There, a new phase of Divine service begins; the student encounters matters that he has not had to deal with until now.

In microcosm, a similar transition is faced by everyone each day. The beginning of the day should be a sheltered space in time, devoted to the service of prayer, followed by Torah study. It is only when one leaves the “four cubits of prayer” and the “four cubits of *halachah*” that he engages in the thirty-nine categories of weekday labor. Before making that transition, he must erect a guardrail to ensure that his involvement in worldly matters and weekday activities will be

ב. דער ענין פון דעם אין
עבודת האדם:

בשעת א איד בויט אויף א בנן
חדש זיינען ניט גענוג די גדרים
וואס ער האט געהאט פריער און
וואס ער איז בייגעשטאנען דורך
זיי אלע נסיונות, ובמילא קען
דאך זיין אז ויהתברך בלבבו אז
שלום יהיה לי. עברו רוב שנותיו
ולא חטא. ער דארף אבער וויסן,
אז ויבאלד ער גייט איבער אין א
בית חדש, האט ער א נייע עבודה
און ער דארף זיך באווארענען
אויף בייצושטיין די נייע נסיונות
וואס קענען זיין אין דער עבודה
חדשה.

בשעת מען גייט ארויס פון
כותלי בית המדרש אין וועלט,
וואס דא הויבט זיך אן א נייע
עבודה, עס הויבן זיך אן ביי אים
ענינים, וואס ביז איצטער האט
ער ניט געהאט צו טאן מיט זיי,

און אזוי אויך ביי יעדן מענטשן
אין יעדן טאג, וואס דער אנהויב
טאג דארף זיין עבודת התפלה,
דערנאך לימוד התורה, איז
בשעת ער גייט ארויס פון ד'
אמות של תפלה און ד' אמות של
הלכה אין די ל"ט מלאכות עובדין
דחול,

דארף ער מאכן א מעקה, צו
באווארענען אז די עניני עולם
און עובדין דחול זאלן זיין ווי

11. *Devarim* 29:18.

12. See *Yoma* 38b. The interpolated text that follows is also reflected in the *Gemara* there.

13. The Rebbe was speaking to students who – in accordance with the prevailing mode of the time – were leaving the *yeshivah* environment

and getting married. However, his words are clearly relevant to any *yeshivah* student who transitions out of that environment.

as they should be, that “blood will not be [spilled] in your house” and the “one who falls will [not] fall.”

In the physical realm, the guardrail must be higher than the house – higher even than the roof of the house. Similarly, in the spiritual realm, one must take a guardrail from a place that is loftier than oneself, accessing assistance from a place that is more elevated.

Therefore, it is not only appropriate but necessary to recite a blessing over erecting a guardrail. For how else can one build a guardrail – i.e., how can one draw from a place that is higher than the place where one finds himself?

Doing so requires a blessing; in other words, it is the blessing that makes this possible. To cite our Rabbis¹⁴ interpretation of the concept of a blessing: *Berachah*, the Hebrew for blessing, has the same root letters as the term *hamavrich*, as in the phrase, *hamavrich es hagefen*, “one who extends a vine.” In other words, a blessing draws down Divine light. Saying *Boruch Atah Havayah*,¹⁶ *Elokeinu Melech HaOlam* (“Blessed are You, Havayah, our G-d, King of the Universe” describes a process of drawing down transcendent G-dliness into this world. *Havayah* represents G-dliness that transcends the world. Light from this dimension of G-dliness is drawn down through *Elokeinu*, the possessive form of G-d’s name *Elokim*, the dimension of G-dliness associated with might and contraction. *Elokeinu* (“our G-d”) implies that this process of contraction is for our sake. This G-dly light is then drawn down into the dimension of G-dliness that is “King of the Universe,” G-dliness as it relates to our material world.

This leads to *vetzivanu...*, “He commanded us to erect a guardrail.” *Vetzivanu* shares its root letters with the word *tzavsa*, connection and bond. Reciting this blessing endows us with the power to erect a guardrail ten handbreadths

מען דאָרף, אז אין דעם זאל נישט זיין דמים בביתך און קיין יפול הנופל.

אזוי ווי אין גשמיות דאָרף די מעקה זיין העכער פון בית, העכער אפילו פון גג הבית, אזוי אויף אין רוחניות דאָרף מען נעמען די מעקה פון אן אָרט וואס איז העכער פון זיך, א סיוע ממקום עליון יותר.

און דערפאר איז שייך, און נישט נאר שייך נאר מען דאָרף מאכן א ברכה אויף א מעקה. ווארום ווי אזוי קען מען מאכן א מעקה, נעמען פון אן אָרט וואס איז העכער פון דעם אָרט אין וועלכן מען געפינט זיך?

אויף דעם דאָרף מען מאכן א ברכה, און לויט דעם פירוש פון רז"ל: "ברכה - מלשון המבריק את הגפן, דאס הייסט א המשקה - ברוך אתה הוי', וואס הוי' איז העכער פון וועלט, איז דורך אלקינו (גבורה וצמצום צוליב אונז) איז מען דאס ממשיך אין מלך העולם, און דורך דעם ווערט דער וצוננו, מלשון צותא וחיבור, לעשות מעקה; דאס גיט דעם כח אויף מאכן א מעקה גבוה עשרה טפחים

14. See the sources cited in the index to *Torah Or, erech berachah*; the series of *maamarim* entitled *Chayav Adam Levar Eich*, 5638.

15. *Kilayim* 7:1.

16. The text of the blessing uses G-d's name *Havayah*. Nevertheless, because of the holiness of that name, it is not pronounced as written in Hebrew but as *A-donai*. As men-

tioned in the main text, *Havayah* refers to G-d's transcendent dimensions, the aspect of G-dliness that is past, present, and future as one.

high on the roof of *Olam HaBeriah*, “the World of Creation,”¹⁷ which is the ground level of *Olam HaAtzilus*, “the World of Emanation,”¹⁸ as stated in the writings of the *Arizal*.¹⁹

Upgrading One's Home

3. There is a precise lesson resulting from these concepts, one that resembles the directive of my revered father-in-law, the Rebbe [Rayatz,²⁰] that every Rosh HaShanah, a person should resolve to add to his Torah observance, accepting a *hiddur*, thus “adding beauty and meticulousness” to his fulfillment of a particular positive commandment and/or becoming more vigilant in the way he observes a particular negative commandment, as well as increasing his positive conduct as a whole.

This applies even to one who previously conducted himself as required in all aspects. The rationale is that, as stated in *Tanya, Iggeres HaKodesh*,²¹ every Rosh HaShanah, a new and greater light is drawn down, requiring an added dimension of Divine service commensurate with this new and higher form of light. Similarly, whenever a Jew begins a new phase of Divine service, he must upgrade his previous level of service. This concept applies on many levels, for example, to one who leaves the protective environment of the walls of the study hall and enters the world at large. Similarly, it applies to every person, each day, when he begins his involvement with worldly matters following his morning prayers and study.

This is the meaning of “when you build a new home, you shall make a guardrail for your roof.” From Above, a person is endowed with the power to erect a guardrail. This guardrail must be ten handbreadths

אויפן גג פון עולם הבריאָה וואס דאס איז די קרקע פון עולם האצילות, ווי עס שטייט אין כתבי האריז"ל.

ג. די הוראה מפורטת פון דעם איז:

על דרך ווי די הוראה פון כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר, אז יעדער ראש השנה דארף מען עפעס מוסיף זיין בהידור מצוות עשה, בזהירות מלא תעשה ובהנהגה טובה,

- אפילו אויב אויך פריער זיינען געווען אלע זיינע הנהגות ווי מען דארף -

ווייל יעדער ראש השנה ווערט נמשך אן אור חדש, ווי עס שטייט אין אגרת הקדש²,

אזוי אויך, בשעת א איד הויבט אן אן עבודה חדשה, צי בשעת ער גייט ארויס מכותלי בית המדרש אין וועלט, אדער יעדן טאג גופא נאכן דאוונען און לערנען אין דער פרי - ווען ער הויבט אן צו טאן מיט עניני עולם, דארף מען עפעס מוסיף זיין אויף זיין פריערדיקן מעמד ומצב.

און דאס איז: כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך. מלמעלה גיט מען כח אויף מאכן א מעקה, וואס א מעקה דארף זיין יו"ד טפחים,

17. The World of *Beriah* is the loftiest level of created existence, a rung that sees itself as separate from G-d.

18. The World of *Atzilus* is considered the lowest of the “Worlds of Infinity,” the *sefiros* of *Atzilus*

which see themselves as extensions of G-dliness and not as separate entities.

19. See *Eitz Chayim*, Shaar 42, ch. 12; *Shaar HaMitzvos*, *Parshas Ki Seitzei*.

20. *Sefer HaMaamarim Kuntreisim*, Vol. 1, p. 132.

21. *Tanya, Iggeres HaKodesh*, Epistle 14.

high, i.e., he is to draw this new light into the ten powers of his soul from his intellectual powers of *chochmah*, *binah*, and *daas* (“wisdom, understanding, and knowledge”) into his power of action. In this way, he precludes a disaster, as per the command, “You shall not [cause] blood [to be spilled] in your house... lest one who falls fall from it.” On the contrary, his house will be representative of “the beauty of a man [who] dwells in a home.”²²

אויף ממשיך זיין דעם אור חדש
אין אלע זיינע עשר כחות הנפש,
פון די כחות חכ"ד ביז דעם כח
המעשה, וואס במילא ווערט
דעמאלט באווארנט דער ולא
תשים דמים, ולא יפול הנופל
וגו'. ואדרבה, עס ווערט -
כתפארת אדם לשבת ב"ת".

(משיחת י"ג תמוז, תשט"ז)

22. *Yeshayahu* 44:13.

אור ערך ברכה. המשך חייב אדם לברך תרל"ח.	ז) מצות עשה קפד.	ג) הלכות ברכות פרק יא הלכה ד.
יב) סימן יד.	ח) מצות לא תעשה חצר.	ד) הלכה ח.
יג) ישעי' מד, יג.	ט) דברים כב, ח.	ה) זע בבא קמא נא, א און אין רש"י
	י) יומא לח, ב.	דארט.
	יא) זע ווי אנגעצייכנט אין מפתח צו תורה	ו) שרש ה.

KI SEITZEI III | כִּי תִצֵּא ג

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Zachor*, 5716, (1956)

Introduction

The disciples of the Baal Shem Tov were once in a quandary. They had run out of candles to light up the study hall and they knew that their Rebbe loved light.

Indeed, when he entered, he said: “Among Jews, there must be light. My Divine service is to bring light to the Jews.” When his disciples told him that there were no more candles, he told them to take icicles hanging from the roof and light them. The students did so and the icicles burned.¹

In describing Amalek’s attack against the Jews when they were going out of Egypt, the Torah² uses the words, *asher korchah baderech*, which literally means, “how they encountered you on the way.” However, *korchah* (קָרַח) can also be translated – as the Midrash³ interprets it – that they “cooled you off.”

Amalek is a force associated with spiritual frigidity. The Torah’s command to “remember what Amalek did to you” isn’t just about ancient history. As the Rebbe reveals in the teaching that follows, Amalek’s attack continues in a different form – not as a physical enemy, but as the force that cools our spiritual enthusiasm and dampens the energy stemming from our connection to G-d.

We are commanded not only to remember,² but also to wipe out Amalek.⁴ Besides being conscious of this spiritual frigidity, we have to endeavor to destroy it by investing more energy into our prayers and Divine service. With his teachings the Baal Shem Tov gave us the spiritual vitality to transform even the ice of Amalek into fire and light.

1. *Sefer HaSichos – Kayitz*, 5700, pp. 173-174.

2. *Devarim* 25:18.

3. *Midrash Tanchuma, Parshas Ki Seitzei*, sec. 9.

4. *Devarim* 25:19.

A Safeguard Against Spiritual Frigidity

Fulfilling a Scriptural Commandment

1. There are *halachic* opinions that consider reading *Parshas Zachor* a Scriptural obligation,¹ fulfilling the positive commandment,² “Remember what Amalek did to you.” In addition to the mandate to remember, there is also a prohibition,³ “Do not forget.” This is also one of the reasons for the opinion⁴ that women are also obligated in the *mitzvah* of remembering Amalek: Since they are obligated to observe the negative commandment not to forget Amalek’s attack, they are, as a matter of course, also obligated in the positive commandment to remember it.⁵ From the fact that this obligation is universal, we can appreciate how important it is to remember the acts perpetrated by Amalek.

א. פאראן דיעות אז קריאת פרשת זכור איז מְדאורייתא, מְצַד דער מצוות עשה פון זכור את אשר עשה לך עמלק.

אויסער דער עשה פון זכור, איז אויך פאראן א לאו, לא תשכח. און דאס איז אויך איינער פון די טעמים פון די דעות^ט אז אויך נשים זיינען מחויב בזכירת עמלק, ווייל זיי זיינען דאך מחויב אין דעם לאו, זיינען זיי במילא אויך מחויב אין דער עשה.

פון דעם פארשטייט מען אויך וויפל עס איז נויטיק דער ענין פון זכירת עמלק, אז אלע זיינען מחויב אין דעם.

Eradicating Amalek in the Present Era

2. The *mitzvah* to obliterate Amalek⁶ does not apply in a literal sense in the present era. To begin with, there are *halachic* authorities⁷ who maintain that the *mitzvah* is incumbent only upon the king; he must rally the Jews to obliterate the descendants of Amalek. And even according to the authorities who maintain that the *mitzvah* is incumbent upon

ב. הגם אז מחית עמלק בגשמיות איז איצטער ניט שייך. עס זיינען גאר פאראן דיעות אז די מצוה איז מוטל נאר אויפן מלך^ט אז ער דארף מגייס זיין די אידן למחות ורעו של עמלק. נאר אפילו לפי הדיעות אז די מצוה

1. *Shulchan Aruch, Orach Chayim* 685:7, in the name of “there are those who say.”

2. *Devarim* 25:17; *Rambam, Sefer HaMitzvos*, positive commandment 189; *Sefer HaChinuch, mitzvah* 603.

3. *Devarim* 25:19; *Rambam, Sefer HaMitzvos*, negative commandment 59; *Sefer HaChinuch, mitzvah* 605.

4. *Minchas Chinuch* on *Sefer HaChi-*

nuch, mitzvah 603; see also the sources cited in *Orchos Chayim* by Rabbi Nachman Kahana, sec. 685.

5. Since one of the reasons for remembering Amalek’s attack is to arouse our desire to fulfill the commandment to wipe out Amalek, one might think that since women do not wage war, they are not obligated in the *mitzvah* to remember Amalek’s attack. Nevertheless, the Sages

maintain that they are obligated in this *mitzvah*.

6. *Devarim*, loc. cit.; *Rambam, Sefer HaMitzvos*, positive commandment 188; *Sefer HaChinuch, mitzvah* 604.

7. See Rav Yehudah Yerucham Fishel Perlow’s commentary on Rav Saadia Gaon’s *Sefer HaMitzvos*, positive commandment 59 (p. 262), and on the listing of *parshiyos, parshah* 61 (p. 218).

every individual Jew, the *mitzvah* is presently not applicable in a literal sense because such an action is relevant only when a) the Jewish people are in a position of dominance, and b) when one is certain that the individuals involved are descendants of Amalek. This is no longer possible since Sennacherib⁸ moved the nations he conquered from one land to another, confusing the lineage of the nations of the world.⁹ From that time onward, the lineage of an individual has been judged according to the majority of people in the world at large, based on the principle, “anything which separates, separates from the majority.”¹⁰

Only with the coming of *Mashiach* will the Jewish people be in a position of dominance¹¹ and will it be clarified which non-Jews originate from Amalek. *Mashiach* will then obliterate all traces of Amalek: Men, women, children, and all their possessions.

Although this commandment is not currently applicable in a literal sense, it is relevant in the spiritual sense, even at present. All Jews are obligated to remember Amalek's attack. Even women, who are not obligated to go out and wage war, are obligated in this *mitzvah*.

The *mitzvah* of remembering Amalek's attack does not apply only once in a person's lifetime, nor even only once a year, but must be fulfilled every day.¹² This is a lesson, teaching how relevant remembering – at least in a spiritual sense – Amalek's attack is to our Divine service at all times.

8. The King of Assyria who ruled from approximately 3202 (558 BCE) to approximately 3125 (455 BCE)* and conquered much of the civilized world of that time, including the Ten Tribes of the Kingdom of Israel. He displaced them and the other nations he conquered so that none of his vassal states would have an ancestral connection to the land in which they lived.

* The exact dates of his rule are a

matter of question among both Jewish and secular historians.

9. *Berachos* 28a; *Yoma* 54a.

10. *Berachos*, loc. cit.; *Yoma* 84b; *Kesubos* 15a. The principle stated in the main text applies in a broad context of applications. In the present context, the intent is that after the actions of Sennacherib, the lineage of any individual, group, or larger collective – with the exception of the Jewish people – can no longer be

אִיז מוּטל עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אִיז אוּיָה, לויט דער שייט, איצטער נישט שייף דער ענין פון מחיית עמלק בגשמיות, ווייל:

(א) דער ענין איז שייף נאר בזמן שיד ישראל תקיפה. (ב) נאר ווען מען ווייס קלאר, ווער עס איז מורעו של עמלק, אבער משבא סנחריב ובלבל את העולם, גייט מען לויטן רוב, וכל דפריש מרובא פריש".

נאר ווען משיח וועט קומען, וואס דעמאלט וועט זיין יד ישראל תקיפה, און מען וועט מברר זיין ווער עס שטאמט פון עמלק, דאן וועט דער מלך המשיח מוזה זיין אלע ענינים פון עמלקן מאיש ועד אשה וגו'.

דאס איז אין גשמיות, אבער אין עבודה רוחנית, איז פאראן דער ענין אויף איצטער, אז אלע אידן זיינען מחויב בזכירת מעשה עמלק, ואפילו נשים שאינן יוצאות למלחמה, זיינען אויף מחויב אין דעם.

און די מצוה פון זכירת מעשה עמלק איז נישט נאר איין מאל אין לעבן אדער איין מאל אין יאר, נאר עס דארף זיין יעדן טאג¹¹, וואס דאס איז א הוראה, אויף וויפל עס איז נוגע זכירת מעשה עמלק, ברוחניות על כל פנים, אין עבודת השם, אין אלע זמנים.

traced with certainty to the nations mentioned in the Tanach. Therefore, each individual person is considered as deriving from the majority of humanity. Thus, no individual or group can be identified as Amalek. (See *Likkutei Sichos*, Vol. 19, p. 173ff.)

11. A common Rabbinic expression; see *Kesubos* 26b-27a, *Bava Kama* 97b, et al.

12. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch*, *Orach Chayim* 60:4.

What Fervent Prayer Can Achieve

3. The spiritual counterpart of our ongoing conflict with the people of Amalek is reflected in the phrase describing their attack, *asher korcha baderech*, which literally means, “who encountered you on the way.” However, *korcha* (קרך) can also be translated – as the Midrash¹³ interprets it – to mean that he “cooled off.” Accordingly, the verse can be read, Amalek “cooled you in the path” – meaning that Amalek cooled the Jews’ warmth on their path of the Torah and its *mitzvos*. Every day, we must wage war against the frigidity of Amalek. It is not sufficient that yesterday one was able to spiritually warm himself and enthusiastically engage in Torah study and prayer. Today, he must continue battling the coldness of Amalek.

Every day, even before a person goes out to involve himself in matters of the world, he must warm himself spiritually, waging war against Amalek. This battle takes place during prayer. Through fiery prayer, he will be able to battle Amalek when he later encounters his influence while involved in matters of this world. This is also the preparatory step towards obliterating Amalek’s descendants in the physical sense, which will be achieved with the coming of *Mashiach*; may it be speedily in our days.

ג. דער ענין פון עמלק אין רוחניות איז, אַזש קרך בדרך, וואס ער מאכט קאלט - ווי דער מדרש טייטשט - אין דעם דרך פון תורה ומצוות. און אנטקעגן דער קרירות פון עמלק'ן דארף מען מלחמה האלטן יעדן טאג. עס איז ווייניק וואס ער האט זיך נעכטן אנגעווארעמט אין תורה און עבודת התפלה. ער דארף היינט ווייטער מלחמה האלטן אנטקעגן דער קרירות פון עמלק'ן.

יעדן טאג נאך איידער מען גייט ארויס האבן צו טאן מיט די עניני עולם, דארף מען זיך אנווארעמען און מלחמה האלטן אנטקעגן עמלק'ן, וואס דאס דארף זיין אין דאווענען דורך דער התלהבות אין דאווענען וועט ער קענען מלחמה האלטן מיט עמלק'ן בשעת ער האט צו טאן אין עניני עולם.

און דאס איז א הכנה צו מחית זרעו של עמלק אויך בגשמיות, וואס דאס וועט זיין בביאת מלך המשיח במהרה בימינו.

Protecting Those in Need

4. This is what must be publicized: The war against Amalek has to be waged in every generation and on every day. We cannot content ourselves with the past, feeling gratified with the fact that we had a grandfather who was an upstanding Jew in every way, or that our father

ד. וואס עס איז נוגע לפרסם איז, - אז מלחמת עמלק דארף זיין בכל דור ודור ובכל יום ויום, און מען קען זיך ניט באנוגענען דערמיט וואס עס איז געווען פריער.

מען קען זיך ניט באנוגענען דערמיט וואס ער האט געהאט א שיינעם זידן,

13. Midrash Tanchuma, Parshas Ki Seitzei, sec. 9; Pesikta D'Rav Kahana, Parshas Zachor.

conducted himself in such a manner, or even that we ourselves lived this way in the past. Instead, we must continually battle the frigidity that Amalek engenders. As the verse also relates,¹⁴ Amalek “cut off your stragglers at the rear.” Since, in a personal sense, each one of us has “stragglers at the rear” – aspects of our personalities that are not spiritually enthused – we must constantly struggle to protect ourselves from an attack by a spiritual Amalek.

Ultimately, this will – with the arrival of *Mashiach* – lead to the fulfillment of the *mitzvah*,⁴ “You shall absolutely obliterate the memory of Amalek.” And, in turn, it will lead to the fulfillment of the Divine promise,¹⁵ “I will certainly obliterate the memory of Amalek.” May this take place in the immediate future.

14. *Devarim* 25:18.

15. *Shmos* 17:14.

א שיינעם טאטן, אדער ער אליין
איז אויך געווען פריער א שיינער
איד, נאר ער דארף שטענדיק
מלחמה האלטן אנטקעגן דער
קאלטקייט פון עמלק'ן, - ווארום
מצד דעם וואס עס איז פאראן
ביי אים דער הנחש'ים, קען זיך
אריינבאפן עמלק און ויזנב בך כל
הנחש'ים אחריך, -

ביז מען וועט פועל'ן בביאת
המשיח דעם מחה תמחה את זכר
עמלק און דעם מחה אמתחה את
זכר עמלק בקרוב ממש.

(משיחת ש"פ זכור, תשט"ז)

יד) שולחן ערוך אורח חיים תרפה, ז.
טו) זע מנחת חינוך מצוה תרג, (ובספרים
שנסמנו בארחות חיים (החדש) סימן
תרפה).
טז) זע פירוש ר"י פערלא לספר המצות

הרס"ג עשין גט (דף רסב) אויך מנין
הפרשיות פרשה סא (דף ריח).
יז) ברכות כח, א. יומא נד, א.
יח) ברכות דאָרט. יומא פד, ב. כתובות טו,
א.
יט) זע שולחן ערוך אדמו"ר הזקן סימן ס
סעיף ד.
כ) תנחומא סוף פרשת תצא. פסיקתא
דרב כהנא פרשת זכור.

KI SEITZEI IV | כי תצא ד

Adapted from a sichah delivered Shabbos Parshas Ki Savo, *Chai Elul*, 5716 (1956),
Shabbos Parshas Nitzavim-VaYeilech, 5715 (1955)

Introduction

The *Zohar*¹ teaches, “The World Above imparts effluence [to the world below] only according to its state. If [the world below] manifests a luminous countenance, in the same way, a luminous countenance shines down upon it from Above. And if it manifests melancholy...”²

How pertinent is this teaching at this time of year, as we approach Rosh HaShanah, the Day of Judgment!

As the sichah to follow explains, *Chai Elul* – the birthday of the Baal Shem Tov and the Alter Rebbe – opened up a new pathway to Divine service, one that infuses joy and vitality into the service of *teshuvah*.

This leads to a change in perspective. Instead of approaching Rosh HaShanah with fear about our impending judgment, we should remember that the Judge is “our Father, our King.” And what happens when a child approaches his father with a loving smile?

1. *Zohar*, Vol. II, p. 184b.

2. Following the Rebbe’s characteristic pattern when citing this teaching,

we have omitted its conclusion,
 “...strict justice is mirrored back at it.”

When Elul Comes Alive

Injecting Energy Into Elul

1. This week includes the 18th of Elul (*Chai Elul*). The name is significant. As my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz,¹ related in the name of elder chassidim, *Chai* (“life”) *Elul* brings vitality (*chayus*) into Elul.

Elul is the month in which we must rectify our conduct of the past year and, through this, become worthy of a good and sweet new year. *Chai Elul* brings vitality into these efforts to upgrade our Divine service. Needless to say, this spiritual work cannot be performed like “a command of men learned by rote.”² Furthermore, even when our service is carried out thoughtfully, with preparation and proper intent, it can still lack vitality. *Chai Elul* ensures that Divine service will be carried out with vitality and lively energy.

Chai Elul is the birthday of the Baal Shem Tov. As my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz,³ emphasized, it is not only his birthday in a physical sense, but also the birthday of his soul.⁴ Moreover, the day of the Baal Shem Tov’s revelation – years later⁵ – also occurred on *Chai Elul*.

The [above] refers to the revelation of *Chassidus* in general. Later came the Alter Rebbe, whose birthday was also *Chai Elul*, who transmitted these teachings also within the framework of intellectual understanding

א. הַיִּנְטִיקָה וְהָאֵלּוּל אִיזוּ דָאָךְ ח"י אֱלֹוּל. אוֹיף דַּעַם עֲנִין פֿון ח"י אֱלֹוּל הָאָט כָּבוֹד קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחֻמֵּי אֲדַמּוֹר גַּעֲזָאגֶט¹ בְּשֵׁם זִקְנֵי הַחֲסִידִים, אַז ח"י אֱלֹוּל אִיז דַּעַר פֿשֶׁט, אַז עַס בְּרַעַנְגֶט אַרְיִין אַ חִיּוּת אִין אֱלֹוּל. דַּעַר עֲנִין פֿון אֱלֹוּל אִיז, וְהָאָט מֵעַן דָּאָרף מִתְקַן זַיִן דַּעַם פֿאַרגאַנגענעם יָאָר און דוּרְךְ דַּעַם זִיין צו אַ שְׁנָה טוֹבָה וּמִתְקַנָּה אִין דַּעַם קוֹמַעַנְדִיקֶן יָאָר, אִיז דַּעַר עֲנִין פֿון ח"י אֱלֹוּל אַז עַס בְּרַעַנְגֶט אַרְיִין אַ חִיּוּת אִין דַּעַר עֲבוּדָה. נִיט נָאָר עַס זָאל נִיט זַיִן בְּדֶרֶךְ מִצְוֹת אֲנָשִׁים מִלְמָדָה, נָאָר אֲפִילוּ ווען עַר טוֹט עַס בִּהְכֵּנָה וּבְכֻנָּה, קֶען דָאָךְ זַיִן אַז דָאָס אִיז אַן אַ חִיּוּת, טוֹט ח"י אֱלֹוּל אוֹיף עַס זָאל זַיִן מִיט אַ חִיּוּת און אַ לַעֲבֹדִיקֵיט.

ח"י אֱלֹוּל אִיז דַּעַר יוֹם הוֹלָדָת פֿון בַּעַל שֵׁם טוֹב, און ווי דַּעַר רַבִּי כָבוֹד קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחֻמֵּי אֲדַמּוֹר הָאָט גַּעֲזָאגֶט², אַז דָאָס אִיז נִיט נָאָר יוֹם הוֹלָדָתוֹ בְּגוֹפּוֹ, נָאָר אוֹיף דַּעַר יוֹם הוֹלָדָתוֹ בְּנִשְׁמָתוֹ, און אוֹיף דַּעַר יוֹם הַתְגַּלּוּת פֿון בַּעַל שֵׁם טוֹב - מִיט יָאָרֶן שְׁפַעֲטֶער - אִיז אוֹיף גַּעוּוֹעַן אִין ח"י אֱלֹוּל, וְהָאָט דָאָס אִיז דָאָךְ דִּי הַתְגַּלּוּת פֿון חֲסִידוֹת הַכְּלָלִית.

דַּעַרנָאָךְ אִיז גַּעֲקוֹמֶען כָּבוֹד קִדְשֵׁת אֲדַמּוֹר הַזִּקֶּן - דַּעַר אַלְטֶער רַבִּי - און הָאָט דָאָס אוֹיף אַרְאָפֿגעטראָגן אִין הַבְּנָה וְהַשְׁגָּה, וְהָאָט דָאָס אִיז חֲסִידוֹת חֲב"ד -

1. *Likkutei Dibburim*, Vol. 3, p. 946.

2. Cf. *Yeshayahu* 29:13.

3. *Likkutei Dibburim*, Vol. 1, p. 64.

4. Perhaps with this expression the Rebbe is intimating that it was on *Chai Elul*, the Baal Shem Tov’s, 26th birthday, that the Prophet Achiyah HaShiloni was sent from Heaven to

teach the Baal Shem Tov.

5. On the Baal Shem Tov’s 36th birthday, ten years after he began studying with Achiyah HaShiloni.

and comprehension; this is what distinguishes *Chabad Chassidus*. In other words, *Chai Elul* represents the revelation of general chassidic teachings and the revelation of *Chabad Chassidus*. The mode of Divine service that stems from these teachings brings vitality into all aspects of the Divine service of Elul, and vitality – as is well known – is connected with joy.

The Paradox of *Teshuvah* – Simultaneous Joy and Bitterness

2. The Divine service of Elul is *teshuvah* – which includes regret for the past and good resolutions for the future.⁶ Inherently, such service involves bitterness. How then can it be combined with joy? Seemingly, they are opposites.

The explanation is as follows: Firstly, *Rambam*⁷ emphasizes that every *mitzvah* must be performed with joy because one is fulfilling the will of the Creator, as implied by the Torah's warning⁸ that negative consequences will come "because you did not serve G-d your L-rd with joy."⁹ Consequently, since *teshuvah* is also a *mitzvah*,¹⁰ *teshuvah* must also be performed with joy. However, according to that concept, the joy stems from an ancillary aspect, not from the essential nature of the *mitzvah* itself. Instead, because one is fulfilling a *mitzvah*, he rejoices that he is fulfilling the Divine will.

However, *Chai Elul* – i.e., the teachings of *Chassidus* revealed as a result of that day – brings about a change within *teshuvah* itself. Although in general, *teshuvah* involves bitterness, *Chassidus* sees joy as an inherent element of *teshuvah*. This is the meaning of *Chai Elul*: vitality in the concept of Elul itself. Thus, the joy of *teshuvah* is not a contradiction to the bitterness of *teshuvah*.

איז ויין יום הולדת אויף ח"י אלול. דאס הייסט אז ח"י אלול וואס איז דער גילוי תורת החסידות הכללית וגילוי תורת החסידות חב"ד, ברענגט אריין חיות אין אלע ענינים פון דער עבודה פון אלול, וואס חיות איז כידוע פארבונדן מיט שמחה.

ב. הגם די עבודה פון אלול איז דאך תשובה, חרטה על העבר וקבלה טובה על להבא, וואס דאס איז דאך במרירות, איז ווי קען ויין צוזאמען דערמיט דער ענין פון שמחה וואס איז היפוך דערפון?

נאר די דערקלערונג פון דעם איז: אויסער דעם וואס ווי דער רמב"ם¹¹ פסק'נט אז יעדער מצוה דארף ויין בשמחה, מצד דעם וואס ער איז מקיים דעם רצון הבורא, און ער טייטשט דאס אין דעם פסוק תחת אשר לא עבדת את הוי' אלקיך בשמחה¹², ובמילא וויבאלד אז תשובה איז דאך א מצוה¹³, דארף אויך תשובה ויין בשמחה. - נאר דא איז דער ענין פון שמחה מצד א ענין צדדי. ניט מצד דעם ענין פון דער מצוה עצמה, נאר ווייל ער איז מקיים א מצוה, איז ער בשמחה וואס ער איז מקיים דעם רצון העליון. -

אבער ח"י אלול, דאס הייסט תורת החסידות, טוט אויף אז תשובה גופא, וואס בכללותה איז דאס מרירות, איז אין דעם אליין פאראן שמחה. ח"י אלול, איז דער פירוש, א חיות אין דעם ענין פון אלול גופא. און די שמחה איז ניט קיין סתירה צו דער מרירות.

6. See Rambam, *Hilchos Teshuvah* 2:2.

7. Rambam, *Hilchos Lulav* 8:15.

8. Devarim 28:47.

9. See Rabbeinu Yonah's commentary on *Berachos*, the beginning

of ch. 5; *Shalah, Torah Shebichsav, Parshas Ki Savo; Tanya*, ch. 26.

10. Rambam, *Hilchos Teshuvah* 1:1.

As the Alter Rebbe states in *Tanya*¹¹ regarding *teshuvah*, there must be “weeping embedded firmly on this side of the heart, and joy embedded firmly on that side of the heart.” At the same time and concerning the very same matter, both opposite emotions can exist. As the Alter Rebbe concludes in that source, even at the time of anger and bitterness – which are due to the animal soul – at that very moment, he should be joyful due to the feelings of his Divine soul, having complete trust that “no one will [remain perpetually] banished from Him,”¹² and that every Jew is “the branch of My planting, the work of My hands in which I take pride.”¹³ As a result, “all Israel has a portion in the World to Come.”¹⁴

As such, it is understood that the joy stems from the *teshuvah* itself. At that time and in the very movement of *teshuvah*, when one feels bitterness, arousing his anger at the evil inclination,¹⁵ simultaneously he rejoices because his Divine soul is turning to G-d.

A Reckoning of Light

3. My revered father-in-law, the Rebbe Rayatz,¹⁶ related that the twelve days from – and including – *Chai Elul* until Rosh HaShanah are twelve days of spiritual accounting (*cheshbon hanefesh*) for the past year, one day for each month.

Previously,¹⁷ we discussed the concept that “there are ten levels of holiness”¹⁸ – the implication being that they exist in all the three dimensions¹⁹

ווי דער אלטער רבי זאגט אין תניא¹¹, אין דעם ענין פון תשובה, אז עס דארף זיין בכיה תקיעא בלבאי מסטרא דא וחדוא תקיעא בלבאי מסטרא דא, אין דעם זעלבן זמן און דעם זעלבן ענין גופא קאנען זיין ביידע תנועות הפכיות. ווי ער פירט דארט אויס, אז אויף אין דעם זמן פון ירגיז וכו' ומרירות, וואס דאס איז מצד דעם נפש הבהמית, איז דעמאלט גופא זאל ער זיין בשמחה מצד דעם הרגש נפש האלקית ובטחון הגמור אז לא ידח ממנו נדח¹², און לעולם גו' נצח מטעי מעשה ידי להתפארי¹³, וואס דערפאר איז כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא¹⁴.

איז דאך פארשטאנדיק אז דער ענין פון שמחה דא איז מצד דער תשובה גופא. אז אין דער תנועה פון תשובה אליין, וואס ער שטייט במרירות און ירגיז על היצר הרע, אין דער זעלבער תנועה איז ער פריילעך מצד דעם וואס דער נפש האלקית קערט זיך אום צום אויבערשטן.

ג. וועגן די טעג פון ח"י אלול ביי ראש השנה האט דער רבי, כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר, געזאגט אז דאס זינען די צוועלף טעג פון חשבון הנפש פון פארגאנגענעם יאר, יום לחדש יום לחדש (א טאג פאר א חדש).

מען האט גערעדט פריער אין דעם ענין פון עשר קדשות הן, אז זיי זינען פאראן אין עולם, שנה ונפש. אויך אין

11. *Tanya*, *Sefer shel Beinonim*, chs. 31-34; *Iggeres HaTeshuvah*, ch. 11.

12. *II Shmuel* 14:14, using slightly different wording. See the Alter Rebbe's *Shulchan Aruch*, *Hilchos Talmud Torah* 4:3; *Tanya*, the conclusion of ch. 39.

13. *Yeshayahu* 60:21.

14. *Sanhedrin* 11:1.

15. See *Berachos* 5a.

16. See *Kuntreis Chai Elul*, 5703, p. 42 (*Sefer HaSichos* 5703, p. 177).

17. The Rebbe is referring to state-

ments he made in an earlier *sichah* delivered at that *farbrengen*.

18. Cf. *Keilim* 1:6-9. See *Toras Menachem* 17, p. 199ff.

19. *Sefer Yetzirah*, chs. 5-6, states that all existence is comprised of these three dimensions of being.

of space, time, and soul. Prayer also contains these levels, for since it is “a ladder set on the earth with its top reaching heavenward,”²⁰ it encompasses all aspects of existence. In general, these different levels represent the difference between the week-day prayers, which contain requests for a person’s needs, and the *Shabbos* prayers, which are composed solely of G-d’s praise.

A similar distinction exists in the realm of Torah: There is a difference between the revealed dimension of the Torah, referred to as “the tree of good and evil,”²¹ because the revealed Torah discusses material entities – which involve the task of refinement (*birurim*) – and the inner dimension of Torah (*pnimiyus haTorah*), which focuses solely on G-dliness.

The primary spiritual accounting during the twelve days from *Chai Elul* until Rosh HaShanah should focus on the inner dimension of Torah (*pnimiyus haTorah*). Certainly, one must make an accounting regarding all 613 *mitzvos* and all their details and precise observances. Indeed, “action is what’s essential.”²² However, this aspect of one’s spiritual stock-taking should be completed before *Chai Elul*. From *Chai Elul* – the revelation of *Chassidus* – onward, the order should follow the pattern indicated by the question,²³ “In what was your father most careful?” *Zahir*, translated as “careful,” also has the meaning “brilliant” and “shining.”²⁴ *Chassidus* imbues a person with the potential to shine, and the luminance it produces permeates all of his concerns. Accordingly, at this time of year, the primary focus – and thus, the energy – of a person’s accounting should concern the inner dimension of Torah.

תפלה וואס דאס איז סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, זיינען פאראן די מדרגות. בכללות איז דאס דער חילוק פון תפלה דחול, וואס דארטן איז פאראן בקשת צרכיו של אדם - ביז תפלה דשבת, וואס דאס איז נאר שבתו של מקום.

אזוי אויך אין תורה איז דאס דער חילוק פון גליא שבתורה, וואס איז אילנא דטוב ורע, ווארום אין גליא שבתורה רעדט זיך וועגן ענינים גשמיים, וואס דאס איז דאך דער ענין פון בירורים - ביז פנימיות התורה, וואס רעדט זיך נאר וועגן אלקות.

דער עיקר חשבון הנפש, אין די י"ב ימים פון ח"י אלול ביז ראש השנה, דארף זיין בנוגע פנימיות התורה. א ודאי דארף זיין דער חשבון אין אלע תרי"ג מצוות און אין אלע פרטים און דקדוקים. און אדרבה - המעשה הוא העיקר. אבער דערמיט דארף ער זיין פארטיק נאך פאר ח"י אלול. פון ח"י אלול אן - התגלות תורת החסידות - איז דער סדר על דרך אבן במואי הוי זהיר טפילה, זהיר מלשון זהירות ובהירות, לייכטן, און דורך דעם לייכט אים אריין אין אלע זיינע ענינים - אזוי דארף זיין דער עיקר וחיות החשבון בנוגע פנימיות התורה,

ניט נאר בנוגע דעם לימוד, נאר אויך בנוגע דער הנהגה על פי חסידות, דגדול תלמוד שמביא לידי מעשה^ל.

20. Bereishis 28:12.

21. Zohar, Vol. I, 26b-27a; Tanya, Iggeres HaKodesh, Epistle 26, et al.

22. Cf. Avos 1:17.

23. Shabbos 118b; Tanya, Iggeres HaKodesh, Epistle 7.

24. It appears that the Rebbe's intent is twofold: a) that at this time of the year the person's Divine service

should be focused primarily on the light generated by *Chassidus*, and b) *Chassidus* has the potential to fill all dimensions of the person's Divine service with light.

This applies not only regarding study, but also regarding conduct according to *Chassidus*, for “great is study because it leads to action.”²⁵ This will bring light and energy also into every aspect of a person’s spiritual accounting.

Making such a reckoning will lead to good resolutions for the future – that “your wellsprings, the wellsprings of *Chassidus*, spread outward”²⁶ to the external dimensions of one’s own personality, and also outward in the literal sense, to others on the outer peripheries of Jewish life. Through such efforts, “the Master – the *Mashiach* – will come.” May it be speedily in our days.

און דאס וועט דורכלייכטן דעם
חשבון הנפש אויך אין אלע זיינע
ענינים.

און דער חשבון ברענגט דאך צו
דער קבלה טובה על להבא, אז עס
זאל זיין יפוצו מעינותיך חוצה, אין
דעם אייגענעם חוץ, און אויך אין
חוצה מממש, וואס דורך דעם וועט
זיין דער קאתי מר, מלכא משיחא,
במהרה בימינו.

(משיחת ש"פ תבא,

ח"י אלול, תשט"ז)

25. *Kiddushin* 40b.

text *Ben Poras Yosef*, and in other sources.

26. See the letter of the Baal Shem
Tov printed at the conclusion of the

כא) לקוטי דיבורים עמוד 946.	תניא פרק כו.	כט) סנהדרין פרק יא, משנה א.
כב) לקוטי דיבורים עמוד 64.	כה) דארט.	ל) זע לקו"ש ח"ב עמוד 383 הערה 24.
כג) סוף הלכות לולב.	כו) פרק לאילד. אגרת התשובה פרק יא.	לא) שבת קיח, ב. אגרת הקדש סימן ז.
כד) זע רבינו יונה ברכות ריש פרק ה.	כז) זע לקו"ש ח"ב עמוד 313 הערה 20.	לב) קידושין מ, ב.
של"ה תורה שבכתב פרשת תבוא.	כח) ישעי' ס, כא.	

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

